Képmutatók álünnepe és kirakatgyásza

A Notre-Dame pusztulása és ami a Srí Lanka-i robbantásos merénylet után maradt. Képmutató megközelítésben a két tragédia „reklámértéke” nem ugyanaz

Nánó Csaba

Az emberek szeretnek ünnepelni, és majdnem ugyanolyan mértékben el tudnak merülni a gyászban is. Mindkettőben mélyen benne van egy olyan elgondolás, hogy lám-lám, múlnak az évek, de mi még itt vagyunk. Az ünnep és a gyász is erős és felemelő érzés, ilyenkor a legjobbat adhatjuk ki magunkból. Ünnepekkor boldog boldogtalant elárasztunk jókívánságainkkal – akkor is, ha titokban netán a pokolba kívánjuk az illetőt. Gyász alkalmával pedig ezer ismeretleneket vigasztalhatunk, olyanokat is, akikhez az életben semmi közünk nem volt. Ezt nevezzük képmutatásnak. Apropó: mi más, ha nem képmutatás a német nemzetiségű államelnök által magyarul kimotyogott néhány szó, amivel boldog húsvétot kívánt? Ma felköszöntjük egymást, holnap kést szúrunk a másik hátába. Együtt érzünk idegenek gyászával, de közeli rokonunk temetésére nincs időnk elmenni. Ünnepkor átölelnénk az emberiséget, de másnap belerúgunk az első rászorulóra, aki az utunkba kerül. Könnyű könnyet ejteni a tévé, a számítógép előtt, de nehéz tenni is valamit a szerencsétlenségek elkerülésére. Idegenek lettünk egy átalakuló világban. Képmutató gyászolók a zokogó emberiség vállán.

A közösségi oldalakon minden tragédiát egy másik felemlegetése követ. Mintha tromfolni akarnánk, hogy tudniillik a te tragédiád semmiség a mások nyomorához képest. Ha leég egy templom, azonnal előkerülnek az éhező afrikai gyerekek. Mintha ez könnyítene mások gyászán.

Európa keresztény lakosságának mindössze negyede jár rendszeresen templomba. A többség, amely most a Notre-Dame tragédiáját siratja, amely jajveszékel, hogy a keresztény Európa egyik jelképe dőlt majdnem össze, valószínűleg életében nem tette be a lábát Isten házába. És a párizsi székesegyházat is jó, ha hírből ismerte. De önmagunk megtisztulására azért jót tesz pár kierőszakolt könnycsepp. A világ úgyis megy tovább, készülhetünk az újabb tragédiákra – mert, hogy azok nem maradnak el, arra mérget vehetünk. És akkor majd képmutatásban újra versenyre kelhetünk, és ismét bizonygathatjuk, hogy bezzeg a mi gyászunk nagyobb és igazabb, mint a másoké.

Adófizető ember esze megáll, mikor arról értesül, hogy a Kolozs Megyei Tanács százezer lejt, vagyis 21 ezer eurót szavazott meg a párizsi székesegyház helyreállítási munkálatainak költségeire. A megye ezzel az összeggel kíván hozzájárulni a tűzvész sújtotta Notre-Dame újjáépítéséhez. Egy gazdag országot támogatnak elöljáróink, amikor nekünk is alig van. Nem tudom elhinni, hogy az egész megyében ne akadt volna egy templom, egy iskola, egy kórház vagy akár egy patika, ha nem más, egy közvécé, ami felújításra vár, aminek nagyobb szüksége lett volna erre a pénzre. Amikor megyeszerte műemlékek dőlnek össze, adakozunk. Kolozs megye tanácsának magyar alelnöke szerint ennek az összegnek nem volt különösebb rendeltetése, afféle „forgótőkének” számít, semmitől és senkitől nem vonták el a pénzt. Akkor most vagy én nem élek ebben a megyében, vagy a nyilatkozó jutott el hirtelen valamiféle paradicsomi megvilágosultságba. Ahol palira lehet venni a csőcseléket, felelőtlenül lehet gazdálkodni a pénzzel. Vagy pedig tudtukon kívül olyan gazdagok lettünk, hogy százezer lej már nem is oszt és nem is szoroz. Hülyének lehet nézni az embert, de hosszú távon ez a hozzáállás nem kifizetődő.

→ Önmagunk megtisztulására azért jót tesz pár kierőszakolt könnycsepp. A világ úgyis megy tovább, készülhetünk az újabb tragédiákra – mert, hogy azok nem maradnak el, arra mérget vehetünk.

Mindeközben Srí Lankán, a könnycsepp alakú szigeten fekvő államban a keresztény hitű lakosság zokog. Persze ez az úgynevezett civilizált világ nagy részét hidegen hagyja. Nem látom sehol a közösségi oldalakon, hogy „Je suis Srí Lanka”. És nem hallottam arról sem, hogy az adakozó kedvű megyei tanács segíteni szándékozna a Srí Lanka-i sorsüldözött keresztényeken. Mert ugye ennek „reklámértéke” mégsem ugyanaz, mint a „koldusszegény” franciáknak kezet nyújtani. Még akkor is, ha utóbbi esetben pusztán kirakategyüttérzésről van szó...

HIRDETÉS